Lasten kirjasto. № 8.

Kyssyselkä.

Hinta: 5 penniä.

Näytetty: K. L. Lindström.

Kyssyselkä.

"Isä", huusi pikku Heikki isäänsä kerran, kun he kauniina kesä-iltana istuiwat yhdessä akkunasta katsellen alenewaa aurinkoa, joka laskeissaan wuorten taa koreasti puki pilwet heleään iltaruskoon, "Isä, katsokaa tuota mies-parkaa, joka käwelee tuossa tiellä, kuinka ruma hän on!"

"Ole wai, ole wai", wastasi isä, "älä juttele niin kowin, mies-parka saat-

taa kuulla puhees, ja waikka et sinä mitään pahaa tarkota sanoillas, saattaisiwat ne kuitenkin loukata häntä ja pahoittaa hänen mieltänsä. Sinun tulee todellakin surkutella häntä, warsinkin kun hän luultawasti ei ole itse syypää siihen, että selkänsä on taittunut."

Mies raukka, joka käwi akkunan ohitse, oli, niinkuin sanotaan, kyssyselkä. Ja muuten oli mies-paran jalatkin niin heikot, että töin tuskin käwellä laahasi.

Jokainen hawaitsi selwästi, että miehellä oli aiwan raskas risti kantaa; kuitenkin loisti hänen silmistänsä sisällinen rauha ja tyytywäisyys. Hän oli oppinut taiwuttamaan mielensä Jumalan tahdon mukaan ja olemaan kärsiwällinen ja ilonen rasitustenkin kuorman alla.

"Hän näyttää ihan onnelliseksi", lausui Heikki, kun mies jo oli poikennut kadun kulman ohitse eikä enää tainnut nähdä eikä kuulla, että hänestä puhuttiin.

"Se ei ole mahdotonta", wastasi isä, "että hän on yhtä onnellinen kuin moni muu, joka ylpeilee kauneita kaswojansa ja muhkeaa muotoansa sekä kerskailee nuorudestansa ja woimistansa. Hän on, kentiesi, lewollisempikin ja tyttywäisempi kuin ne, joille kauneempi ulkomuoto on tullut osaksi."

"Minä en olisi ikinä tainnut ajatellakaan, että semmoinen raaja-rikko saattaisi olla onnellinen", sanoi Heikki, "kumminkaan en minä ikinä saattaisi niin olla, kun tietäisin, että ihmiset kadulla seisahtaisiwat ja katselisiwat minua,

käydessäni heidän ohitsensa. Kentiesi pahan-ilkiset pojat pilkkaawatkin häntä."

"Se osottaa suurta ajattelemattomuutta ja ilkeyttä siltä kannalta katsoa kowa-osaista lähimäistänsä ja wieläpä pilkatakin häntä", lausui taas isä wakawasti. "Meidän tulee muistaa, että semmoiset ihmiset tawallisesti owat warsin herkkätuntoiset. He saawat niin usein nähdä ylenkatsowia silmäyksiä ja kokea niin paljon tylyyttä mailmassa, että luontonsa muuttuu närkkääksi ja tuntonsa aremmaksi kuin muitten. Usko se, poikani, ettei yksikään ihminen, olkoonpa kohtalonsa mikä hywänsä, mielellänsä tahdo joutua pilkan ja ylenkatseen omaksi. Se on sentähden tosiaan kowin julmaa ja ilkeätä lapsilta, osottaa inhoa ja pilkata noita onnettomia. On

myös kirjotettuna Jumalan sanassa: "Joka köyhää syljeskelee, se häwäisee hänen luojaansa; ja joka iloitsee toisen wahingosta, ei se pääse rankaisematta." (Sananlask. 17: 5.)

"Mutta millä tawoin luulette, isäni", jatkoi taas Heikki, "tuon miesparan, joka äsken meni ohitse, tulleen noin wialloiseksi?"

"Hän on minusta aiwan outo, enkä minä tiedä mitään hänen elämästänsä. Kukatiesi on hänen hoitajansa pudottanut hänen permantoon, hänen pikkulapsena ollessaan, tahi on hän epähuomiosta pudonnut jostakusta korkealta, taikka on hänen kyssynsä saanut alkunsa jostakin kowasta ja pitkällisestä taudista. Joka hetki koko elinaikanamme saattaa meitä kohdata monenlaisia sen-

kaltaisia sattumuksia, niinkuin niitä kutsumme. Sitä enemmän tulee meidän kiittää Jumalata, jos Hän on warjellut meitä kowemmista wammoista. Wiänalainen ruumis on epäilemättä sangen ikäwä ja waiwalloinen, mutta tiedän minä kuitenkin, mikä on sitäkin pahempi. Minä olen juuri tänäpänä lukenut eräässä wanhassa rakkaassa kirjassa seuraawat sanat: "Paljoa surkuteltawampi on paha ja jumalaton sielu, kuin heikko ja wialloinen ruumis." Ihminen saattaa ruumiinsa puolesta olla raaja-rikko, olemattá itse syypää siihen, mutta niin ei ole laita ruman ja turmellun sielun kanssa."

"Mitä tarkotatte rumalla sielulla?" kysyi Heikki.

"Semmoista, joka ei ole wastaawa

sitä tarkotusta, jota warten se on annettu. Minkätähden olemme nimittäin saaneet ymmärtäwäisen sielun?"

"Että oppisimme tuntemaan ja rakastamaan Jumalata."

"Oikein wastattu, Heikki. Mutta koska emme käytä sieluamme sitä warten, silloin se ei wastaa tarkoitustansa, ja silloin sopii tosiaan sanoa, että sielu on rumistettu ja turmeltu. Koska me, sen siaan kun meidän tulisi rakastaa totuutta ja wanhurskautta, rakastamme walhetta ja wäärryyttä, silloin on sielu todella rampa ja raaja-rikko. Paljon enemmän löytyykin semmoisia ihmisiä, joilla on ruma ja turmeltu sielu, kuin semmoisia, joilla on wian-alainen ja kyssäselkänen ruumis, waikka me paremmin huomaamme nämät jälkimäiset,

kuin edelliset. Mutta miltä luulet sen-kaltaisen sielun näyttäwän wanhurskaan Jumalan silmissä?"

"Yhdellä koulukumppanillani", sanoi Heikki, wastaamatta suoraan isänsä wiimiseen kysymykseen, "oli se paha tapa, että usein seisoi warpaisillaan ja samassa kierteli ympärinsä kieputteli toisella jalalla. Sekä opettajamme että moni muu warotti häntä puolettomuudestansa, mutta ei hän siitä huolinut, waan ainoastaan nauroi kikotti. Mutta kuinkapa käwi? Kerran kun hän taas samoin heilahutteli, nilkastui hän ja wäänsi jalkansa pois sialtaan niin pahoin, että hänen sanotaan jääwän raaja-rikoksi koko elin-ajaksensa, ja useat sanowat, kun tästä on ollut puhe, että se oli ilkiwaltaisuutensa oikea palkka."

"Se on warsin opettawainen tapaus, poikani, ja minä toiwon, että se opettakoon sinua ja kaikkia muita lapsia käsittämään, kuinka wäärin se on tehty heittää huolettomasti ja kewytmielisesti jäsenensä ja terweytensä waarojen altiiksi."

"Minä ajattelen, että se mahtaa melkoisesti lisätäkkin kärsimystä, kun tietää, että on itse oman syntinsä ja mielettömyytensä kautta saawuttanut sen", lausui Heikki.

"Aiwan oikein", sanoi isä, "mutta mitä sitte pitää sanoman, kun usein näemme nuorten heittäwän ei ainoastaan ruumiinsa, waan kuolemattomat sielunsakin monien monituisten waarain altiiksi? Kun näemme heidän jättäwän sieluissansa tilaa kiukulle, äkäisyydelle,

ylpeydelle ja itsekkäisyydelle, saatamme olla wakuutetut siitä, että he owat poikenneet tielle, joka on johdattawa heidän sielunsa turmioon. Surkeata on nähdä poikaa tahi tyttöä, joka antaa itsensä wihan, kiukun ja muitten tulisten himojen waltaan. Toinen synti johdattaa tawallisesti toiseen, sillä synnin kanssa on laita sama kuin rikkaruohon ryytimaassa: toinen korsi on kiinthyt toiseen, ne rippuwat yhdessä. Ilkeä luonto esimerkiksi, kuinka katkeria hedelmiä eikö se kanna, kun sisällinen tyhymättömyys puhkee ulos ja pukeuu sanoihin ja töihin? Kuinka usein eikö muuten kauniit ja suloiset kaswot muutu iki-hirmuisen ja kauhistawan näköiseksi."

"Minä olen tosin kyllä ennenkin tiennyt, rakas isäni, että meidän tu-

lee pitää enemmän huolta sielustamme kuin ruumiistamme. Kuitenkaan en ole sitä koskaan käsittänyt niin selwästi kuin nyt", ennätti Heikki sanomaan.

"Jos Jumala on antanut meille raittiin ruumiin ja terweet jäsenet", jatkoi isä, "niin kiittäkäämme Häntä siitä ja pyrkikäämme käyttämään Hänen lahjaansa Hänen tahtonsa jälkeen. Surettawaa on ajatella, kuinka kiittämättömät me tosiaankin olemme, ja kuinka walmiit me olemme, omia himoja täyttääksemme, wäärinkäyttämään Jumalan lahjoja ja ylpeilemään ja kerskaamaan siitä, jonka juuri päinwastoin pitäisi taiwuttaman meitä nöyryyteen ja kiitollisuuteen Häntä kohtaan."

"Tämän ohessa tahdon wielä johdattaa mielees tärkeän asian, se on ni-

mittäin paljoa waikeampi parantaa rumaa sielua kuin wian-alaista ruumista."

"Taitawa lääkäri saattaa kukatiesi auttaa wiimemainitun, mutta ei mikään ihmisen woima saata parantaa turmeltua sielua; ainoastaan Pyhä Henki woi saattaa sen entisen kuntoon. Jokainen sielu on turmeltu synnin kautta, ja yksinänsä Jumalan Pyhä Henki woi poistaa tuon hirmuisen wamman. Sinun täytyy siis ahkerasti rukoilla Herralta uutta sydäntä, ja synteisi tunnossa etsiä Herralta Jesukselta anteeksi-antamusta ja puhdistusta Hänen kalliissa weressänsä. Se sielu, jolla on rauha Jumalassa totisen ja eläwän uskon kautta Jesuksen ansioon, osottaa itsensä useasti kaswoissakin, ja kangastuksena loistaa niistä sen ilo ja rakkaus. Minä toi-

won, ett'et sinä, rakas Heikkini, kiittäissäs Jumalaa terween ja raittiin ruumiin lahjasta, unhota pitää huolta ja murhetta myöskin sielustas, ja että sinä niinmuodoin päiwä päiwältä wahwistut wahwistumistasi Kristuksen tuntemisessa, ja muutut aina enemmän Hänen kaltaiseksensa."

Kuinka tainnen kiittää Herraa
Lahjoistansa runsaista?
Terweyden, raittiin ruumiin —
Mikä on sen wertaista —
Antoi mulle armostansa!
Eikä kyllin siinäkään:
Antaa wielä rawinnonkin,
Eikä puutu mitäkään.

Kiitoswirrellä siis tulee
Minun alkaa päiwäni,
Kiitoswirrellä myös päättää,
Lopettaissa töitäni.

Mutta sulin kiitos olkoon
Suurimmasta lahjasta,
Ainoasta Pojastansa!
Kiitos, sielun pohjasta!

Turussa, 1870.
G. W. Wilén'in ja Kumpp. kirjapainossa.